

Publicerad 2008-12-11 23:26 av Måna N. Berger

Nedräkningen 11 december, kl. 23:01

Uppbrott, avsked.

Det är åtta nätter kvar och i natt jobbar jag för sista gången med AKC. När vi insåg det, i morse, blev vi båda vemodiga. Vi har, utöver alla de situationer som uppstått i arbetet, delat mycket under årens lopp. Förändringar i livet, förtroenden, förluster, motgångar och glädjeämnen.

Ingenting blir någonsin mer som det brukat vara.

När jag tänker så hugger saknaden tag igen och sveper mig med sig, med obeveklig kraft. Jag måste gå tillbaka i minnet, till andra uppbrott, för att samla mod och påminna mig om förändringens inneboende styrka, den som för livet vidare.

Första uppbrottet: skolstarten. Så liten och ensam blir jag aldrig mer som där på skolgården, första rasten när jag fick vara med och leka dunk och inte visste namnen på kamraterna när det blev min tur att "stå". Jag skymtade en kjol bakom dasset och sprag fort iväg för att dunka. Men vad hette hon?

- Dunk för flickan! ropade jag och dunkade näven i flaggstången.

- Fusk! Det gills inte! Vilken flicka? protesterade de andra högljutt.

Jag blev totalt förvirrad. Något sådant hade jag aldrig ställts inför tidigare. Jag längtade hem till mamma, där världen var enkel och självklar.

Nästa stora uppbrott kom då jag flyttade hemifrån som sextonåring för att börja jobba i handelsträdgård. Då ansattes jag också av våldsamt hemlängtan, särskilt om kvällarna och nätterna. Klamrade mig hjälplöst fast vid mitt "övergångsobjekt", det enda jag tagit med mig hemifrån; min radioapparat. Radio Luxemburg hjälpte mig att stå ut den första tiden, innan frihetens behag infann sig med moped- och mc-gänget som samlades utanför trädgården för att kolla in den nya tjejen...

Jag har varit gynnad så tillvida att det oftast varit jag som brutit upp från miljöer och gått vidare. Men 1969, efter avslutningen på folkhögskolan, var det tvärtom. Vi hade ett improviserat party i biblioteket sista kvällen, många hade redan åkt därifrån då och mellan oss som stannat kvar var stämningen förtätad av gemenskapens sista känslodyningar. Vi satt tätt ihop på golvet med våra vinflaskor och levande ljus, lutade mot varandra, nära som aldrig någon gång tidigare under det år vi känt varandra. Festen pågick till fram på småtimmarna, ingen ville gå och lägga sig. Det var en magisk natt, där avskedets vemod svetsade oss samman.

Jag hade fått lov att disponera mitt rum till efter frukost dagen därpå, eftersom jag skulle åka med ett tåg som gick vid middagstid. Trött och däven kom jag upp i matsalen för en kopp kaffe och ett par mackor, i sista stund innan det dukades bort. Jag satt ensam vid bordet. Alla hade åkt hem, bara personalen var kvar. Försommarsolen lyste in genom fönstren, det var tyst och stilla, fågelkvitter hördes utifrån. Personalen började ställa upp stolar på borden. Hela skolan skulle storstädas. Jag kände att jag var i vägen, så jag avslutade min frukost och gick ett sista varv runt i byggnaderna, till elevhemmen, biblioteket och lektionssalarna. Överallt denna stillhet. Tomma rum. Nakna golv, väggar och tak. Det liv som levts i rummen hade skingrats och blåst bort, för att aldrig samlas igen. För första gången insåg jag till fullo, inte med förståndet utan djupt nere i magen, att det var människorna och gruppens unika sammansättning som

utgjorde miljön.

Senare i livet har jag, fullt medvetet, försökt narra mig själv med halva löften om en fortsättning, någon sorts återkomst, när jag stått i begrepp att bryta upp. Allt det där; vi ska hålla kontakten, jag kommer tillbaka, det här är bara ett tillfälligt avbrott, ett sabbatsår: små lindrande lögner för att slippa det stora Aldrig Mer.

Men sanningen, i varje uppbrott, stavas Aldrig Mer.

Det går faktiskt inte att komma tillbaka. Gamle Herakleitos som 500 f.Kr. myntade tesen Panta Rei, allt flyter, hade rätt. Man kan inte två gånger stiga ner i samma flod.

Ingenting blir någonsin mer vad det var.

Men den som stannar kvar och aldrig bryter upp kommer att finna att det händer ändå. Bryter inte vi upp kommer det välbekanta livet att bryta upp från oss. Allt flyter. Det tjänar ingenting till att hålla fast.

Förändringen är varats innersta väsen, förändring är rörelse och rörelse är liv.

Floden flyter. Oföränderligt föränderlig.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Måna N. Berger med Poeter.se id #7470 innehar upphovsrätten